

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΑΙΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΘ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 211

Συνδρ. έτης. εν Ελλάδι Δρ. 1,
» » » Έξωτερικῶν » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Έν δδϛϛ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Έφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Ζαχαροκάλαμον.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα ἔχετε ἀγρὸν σακχαροκαλάμου, εἰς μίαν τῶν νήσων τοῦ Εἰρηναίου Ὀκεανοῦ. Ἡ σακχαρὶς καλλιεργεῖται εἰς ἄλλας σχεδὸν τὰς θερμὰς χώρας τῆς Γῆς, τοὺς δὲ ἀγροὺς περιποιῶνται μαῦροι:

κοίτινες, συνεπισημένοι εἰς τὸν κάσωνα, δύνανται νὰ ἐργάζωνται ἄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε ἐνῶ εἰς τοὺς Ἑυρωπαίους ταῦτα εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνον.

Φύτευσις Σακχαροκαλάμου.

Ο ΜΑΗΣ.

Φέρν' ὁ Ἀπρίλης τοῦ κάμπου λουλοῦδια,
Κτίζει τῶν χειλιονιῶν τῆς φυλαχιάς.
Ἔρχεται ὁ Μάης μ' ἀπθόνων τραγοῦδια
Καὶ φουρτωμέναις τῆς τρανταφυλλιάς.

Μάη! παιδί τῆς Χρονιάς χαϊδεμένο!
Μοίραις σ' ἐμοίρηναν χάραις πολλαῖς
Στέφανον ῥόδων σου ἔχουν πλεγμένο,
Φίλημα σοῦ' ὄσκων ἐλ' εὐωδιαίς.

Κύττα! γὰρ σένα ἡ Γῆ καμαρώνει,
Καὶ τὰ καλά τῆς στολιδία φορεῖ.
Φεύγει; μαράνεται, ἔρημος, μόνη...
Ἰῶν ἀδελφῶν σου εὐτ' ἄνθος κρατεῖ.

Στάχρα ἐκείνων, σταφύλια σκορπάει,
Χρυσοφορέωνε τῆς πορτοκαλιάς,
Μόνον τοῦ Μάη τὰ ῥόδα φυλαίει
Καὶ τὰ ἀηδόνα καὶ τῆς εὐωδιαίς.

Μάη, γὰρ σένα τῆς θύραις στολίζουν,
Στὰ περιβόλια οἱ νιοὶ ξενοκτοῦν,
Καὶ τὰ κορῖττα τοὺς κάμπους γυρίζουν
Μὲ τὴν ἀγῆ, τῆ δροσιά σου νὰ πιοῦν.

Μάη, περνᾷ, ! τὰ στεφάνια γλωμαίνου,
Καὶ τὰ ἀηδόνα λαλοῦν θλιβερά.
Κάπου κρυμμένα δεῖ ῥόδα γλυκαίνου...
Δύο μονάχα... κ' ἐκεῖνα ἔπρά.

M.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΛΗΓΟΣ.

Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Τὸ ἀτμόπλοιο διέγραψε κύκλον περὶ τὸν κάλον τῆς ἀγύρας του καὶ ὁ ἀτμός ἤρχισεν νὰ φεύγῃ ἐκ τῆς σφίγγος του μὲ ἔχον βροντῆς. Οἱ ἐπιβάται συνηθροίσθησαν κύκλῳ τοῦ μικροῦ πλοηγοῦ καὶ τὸν ὠνόμαζον σωτήρᾳ ταν.

«Δὲν πιστεύω νὰ μὲ θέλῃς πλέον τίποτε, καπετάνιε» εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Μάρκος, ἀφοῦ ἤκουσεν ἀρκετὴν ὄραν τοὺς ἐπαίνους τῶν ἐπιβατῶν.

«Ἐμπορεῖς νὰ μᾶς περάσῃς ἀπὸ τὸ Μακρὸν Στενὸν αὐριον;»

«Ὅχι. Δὲν τὰ ξεύρω αὐτὰ τὰ νερά. Ἐπειτα εὐρίσκετε ἐδῶ πλοηγόν.»

«Λοιπὸν, μικρὲ μου πλοηγέ, ἔλα νὰ ἐξοφλήσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας.»

Ὁ Μάρκος ἠκολούθησε τὸν πλοίαρχον εἰς τὸν θάλαμόν του καὶ ἐκεῖνος τῷ ἐμέτρησε τὰς ὀποσθεύεις τριακοσίας λίρας. Ὁ Μάρκος μόλις ἠδύνατο νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὠνευρέυετο, διὰν ἔλαθεν εἰς τὰς χεῖρας του τὸν βαρὸν σάκκον λιπῶν. Δὲν ἦτο παῖς ὅστις συνεκινεῖτο εὐκόλως, ἀλλ' ἡ καρδιά του ἐστάθη εἰς τὸν λαμὸν του διὰν ἐσακέφθη τὴν χαρὰν τῆς μητρὸς του καὶ ἅλα τὰ καλά τὰ ὅποια τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ ἐξησφάλιζον δι' αὐτήν. Τὰ βαθέα αἰσθήματα γεννοῦν μεγάλας ἀποφάσεις, καὶ ὁ Μάρκος ὠρκήσθη κατ' ἐαυτὸν τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ ἀναδειχθῇ ἄξιός τῆς καλῆς τύχης τὴν ὁποίαν τῷ ἔστειλεν ὁ Θεός, νὰ ἀρχίσῃ νέαν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς αὐτήν μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου.

Ἐν τῷ μεταξῷ οἱ ἐπιβάται εἶχον συναξὴν βιαστικῶς ὡς ἐνδείξει τῆς ἐκτιμήσεώς των, τριακόνητα λίρας, τὰς ὁποίας ὤθησαν εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ τότε συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἐγκαρδίων εὐχῶν ὅλο τοῦ πληρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου ὁ Μάρκος κατεβιβάσθη εἰς τὴν λέμβον του καὶ κωπηλατῶν ἐσπευσεν νὰ φθάσῃ τοὺς συντρόφους του.

«Δὲν ἦτο ἀσχημὴ δουλειὰ αὐτῆ.» εἶπον οὗτοι ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοιαρίου.

«Ναί, παιδιὰ, ἀλλ' ἴδετε ἐδῶ ...!» καὶ μὲ τοῦτο ἀδειάζει τὴν σακκούλαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Οἱ σύντροφοί του ἔμειναν ἐκθαμβοὶ καὶ ἀναυδοί.

«Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ τὰ κρατήσω διὰ μόνος μου,» εἶπε μετὰ σιγῆς τινας σιωπῆς ὁ Μάρκος.

«Καὶ τί;» εἶπον ἀμόφροτοι οἱ φίλοι του, εὐρόντες ἐπὶ τέλους τὴν γλῶσσαν των. «Μήπως μᾶς χρεωστῆς τίποτε ἐμᾶς; Μόνος σου τὰ ἐδοῦλευσες αὐτὰ τὰ χρήματα.»

«Ἐσεῖς μὲ ξεύρτε, παιδιὰ, διὰ δὲν εἶμαι φιλόγυρος,» εἶπεν ὁ Μάρκος, «καὶ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω ἀρχὴν τώρα, ὅπου ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε αὐτὸ τὸ καλόν. Δὲν σᾶς λέγω, τὰ ἐδοῦλευσα μόνος μου τὰ χρήματα, ἀλλὰ πάλιν, ἂν δὲν ἤρχεσθε μαζί μου εἰς τὰ φάρια, δὲν θὰ μοῦ ἐτόχαινε αὐτὸ τὸ καλόν. Ὡστε πάλιν σᾶς χρεωστῶ χάριν, καὶ, τὸ ἄλλο, σᾶς ἔφερα εἰς ἀρκετὸν κίνδυνον νὰ μὲ ἀκολουθήτετε ἕως ἐδῶ μὲ ἄλλην αὐτὴν τὴν θάλασσαν καὶ μέσα εἰς τόσους βράχους. Λοιπὸν, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν καλὴν μου διάθεσιν, θὰ μοιράσω ἑκατὸν λίρας μεταξὺ σας. Πῶς σᾶς φαίνεται;»

«Καὶ πολὺ μάλιστα!» εἶπον μερῖαν φωνὴν οἱ φίλοι του. «Ἡμεῖς τίποτε δὲν θέλομεν, ἂν ἐπιμένῃς ὁμῶς, δὸς μας διὰ ἐνθύμησιν καμμὰ δεκαπρὶ λίραις καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν.»

«Ὅχι,» εἶπε μὲ ἀπόφασιν ὁ Μάρκος. «Ἀπὸ σᾶς δὲν ἔχω καλλιτέρους φίλους εἰς τὸν κόσμον τώρα νὰ εὐτυχίσω ἐγὼ διὰ μᾶς καὶ νὰ μὴ σᾶς ἐνοθυμῶθῶ, δὲν γίνεται. Μὴ μὲ ἐμποδίσῃτε, θὰ κάμω ἐκεῖνο ποῦ μοῦ φαίνεται καλόν!»

Ὄττω λοιπὸν μὲ τὰ πολλὰ, ὁ θησαυρὸς διενεμηθῆ, ὅπως ἤθελεν ὁ Μάρκος, καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἐσκεύασαν νὰ τὸν κρῶσιν εἰς ἀσφαλὲς μέρος τοῦ πλοιαρίου. Ἦσαν ἀνοπόμοι νὰ ἐπιτρέψουν αὐθημερὸν εἰς τὸν Ματταρᾶ, νὰ τὸν ἐπιδείξουν εἰς τοὺς γονεῖς των, ἀλλ' ἔξω τοῦ λιμένος ἡ τρικυμία ἦτο τότεν ἀγρία ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ συγκρατήσουν τὴν ἐπιθυμίαν των καὶ νὰ περμεῖνουν νὰ πῆσῃ ὁ ἄνεμος. Τέλος τὴν ἐπομένην πρωίαν ἐκίνησαν οὐριοδρομοῦντες, καὶ μετὰ πλοῦν ταχύν καὶ ἀσφαλῆ ἠγκυροβόλησαν εἰς τὸν λιμενίσκον τοῦ Ματταρᾶ. (ἀκολουθεῖ.)

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

Μὲ χαρὰν καὶ προθυμίαν τὰ παιδιὰ ἐπῆραν τὴν ἀνήφορον πρὸς τὰς βουκάς. Ὁ ἄνεμος εἶχε σαρώσει τὸν οὐρανόν, ὥστε δὲν ἐφαίνετο οὔτε τὸ παραμικρὸν σύννεφον εἰς τὰ καθαρὰ γαλανὰ του βάθη. Τὸ πράσινον ὄρος ἦτο κατσοτολισμένον μὲ ἄνθη πολλῶν χρωμάτων, τὰ ὅποια ἐτέντωναν ὀλοάνοικτα τὰ πέταλά των πρὸς τὸν πρωινὸν ἥλιον, ὡς τὰ ἐγέλων μὲ ὄλον τὸ πρόσωπόν των. Βράχοι, πέτραι, χορτάρια, ἄνθη, τὰ πάντα ἔστιβον καὶ ἔλαμπον.

Ἡ Χαΐδη κατενθουσιασμένη ἔτρεχεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ τότε μὲν εὐρίσκε τόπον κατακόκκινον ἀπὸ παπαρούνας, πᾶρκει δὴν ἢ πλευρὰ τοῦ θουνοῦ ἐκτιρίζεν ἀπὸ ἡράνθημα, ἀφῆνης ἀνεκαλυπτε μέρος ἐντελῶς

γαλανόν ἀπὸ ὠραιότητας γεντιανῶν· δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ πρωτογυρίσῃ. Ἐτκοπιεν ἀπ' ἐδῶ, ἔτρεχεν ἀπ' ἐκεῖ, παρέκει τὴν προσκαλοῦν νέα χρώματα, καὶ νέα εὐωδία, ἕωσθ' ἐγέμισε τὴν ποδιὰν τῆς καὶ δὲν ἔμενε τόπος οὔτε δι' ἐν ἄνθος περιπλέων. Ἐλημφόνησε καὶ τὸν Πέτρον καὶ τὰς γίδας καὶ ἐσιέπειτο μόνον πόσον ὠραία ἦσαν τὰ ἄνθη, ὁ ἥλιος καὶ ὁ ὄρος· ὅτε ἐφθασαν αἶφνης εἰς μέρος τὸ ὅποιον εὐωδίαζεν ὡς ῥαϊότερα ἀπὸ κανὲν μέρος τὸ ὅποιον εἶχεν ἀπαντήσαι ἕως τότε. Ἦτον εὐωδία τόσον ἐξαισία ὥστε ἡ Χαΐδη ἐνόμισε σχεδὸν δι' ἀναιρεύετο. Ἐκάθησεν ὀπίσω τῶν ὑψηλῶν θάμνων ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἤρχετο ἡ ὠραία εὐωδία, καὶ τὴν ἀνέπνεεν μὲ βαθείας ἀναπνοάς. Ἐν τῇ μεταξὺ ὁμοίᾳ ὁ Πέτρος τὴν εἶχε χάσει, διότι οἱ θάμνοι τὴν ἐκρυπτοῦν, καὶ ἐφοβήθη μήπως εἶχε πέσει ἀπὸ κανένα βράχον καὶ πάθει τίποτε.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ φωνάζῃ, «Ποῦ εἶσαι, Χαΐδη;»
«Ἐδῶ!» ἀπήντησεν ἡ φωνὴ τῆς Χαΐδης, ἀλλ' ἡ Χαΐδη δὲν ἐφαίνετο.

«Ἐλα δῶ!» ἐφώναξε μὲ θυμὸν ὁ Πέτρος. «Ἄλλως θὰ πύσης ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς, καὶ ὁ παπποὺς εἶπεν ὄχι.»

«Ποῦ εἶναι οἱ κρημνοί;» ἠρώτησε χωρὶς νὰ κινήσῃ ἡ Χαΐδη, διότι δὲν τῆς ἔκαμνε καρδιά νὰ ἀφήσῃ τὸν γλυκύτατον ἐκεῖνον τόπον.

«Ἐκεῖ πάνω, ψηλότερα. Ἐχμην ἀκόμη δρόμον νὰ κάμωμεν, ὥστε κινήσῃ. Ἐκεῖ πάνω, εἰς τὴν κορυφὴν κάθεται ὁ γέρο-ἀετὸς καὶ φωνάζει.»

Τοῦτο ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τῆς Χαΐδης καὶ ἔτρεξε νὰ φθάσῃ τὸν Πέτρον καὶ τὰς γίδας, καὶ ὅλοι μαζὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὰς ὑψηλὰς βουκίας, τῶν ὁποίων τὰ εὐωδία χόρτια ἤρχιζον ἀπὸ τώρα νὰ γλυκαίνουν τὸν ἀέρα.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὴν ὑψηλοτάτην βουκίαν, εἰς τοὺς πόδας τῆς μυτερᾶς κορυφῆς τοῦ Ἄλμ. ἡ ὁποία ὑψώνετο γυμνὴ καὶ κοπτερὰ πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὅχι δὲ μακρὰν τῆς βουκίης οἱ βράχοι ἦσαν σχισμένοι καὶ ἐσχημάτιζον βαθύτατα λαγαρία καὶ φοβεροὺς κρημνοὺς, ὥστε εἶχε δίκαιον ὁ κάπκος νὰ παραγγείλῃ τὸν Πέτρον νὰ προσέχῃ τὴν Χαΐδην μήπως πάθει τίποτε ἐκεῖ. Ἄμα ἐφθασαν ὁ Πέτρος ἐκρυψε τὴν σακούλαν του εἰς μίαν τρύπαν ἐνδὸς βράχου ὅπου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν πάρῃ ὁ ἀνεμος, διότι δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ χαθῇ τὸ γεῦμά του· κατόπιν ἐξηπλώθη εἰς τὴν μαλακὴν χλόην νὰ ἀναπαυθῇ μετὰ τοὺς κόπους του. Ἡ Χαΐδη, ἀπὸ ἔδαλε τὴν ποδιὰν τῆς μὲ τὰ ἄνθη εἰς τὴν αὐτὴν γωνίαν τοῦ βράχου, ἐκάθησεν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ Πέτρον καὶ ἤρχισε νὰ κωτάζῃ τριγύρω τῆς. Πρὸς τὰ κάτω ἔβλεπε τὴν κοιλάδα ὅλο-

χρυσον ἀπὸ τὴν λάμπιν τοῦ πρωϊνοῦ ἡλίου, ἐμπρὸς τῆς εἶχεν ἀπέραντον πεδιάδα χιόνος, ὄχι ἐπίπεδον ἀλλ' ἐκτεινομένην πρὸς τὰ ἄνω ὄψηλά, καὶ ἐξ ἀριστερῶν τῆς ἔβλεπε πελωρίους βράχους, συσσωρευμένους εἰς ὑψηλότετον ὄρος, τὸ ὅποιον ἔληγεν εἰς δύο γυμνάς κορυφὰς ὀφουμένας εἰς τὸν βαθὺν γαλανόν οὐρανόν. Ἡ Χαΐδη ἐνόμισεν δι' αἱ κορυφαὶ αὐταὶ τὴν ἐκύτταζαν, ὥστε δὲν ἐκινήθη ἀλλ' ἔβλεπεν, ἔβλεπε μὲ ὀφθαλμοὺς ὀλοστοργγύλους, εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Παντοῦ ἦτο ἡσυχία· μόνον λεπτοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνεμος ἔσειε τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἔτασκον τριγύρω καὶ ἐκίνουον τὰς χρυσὰς καὶ γαλανὰς τῶν κεφαλὰς ὡς νὰ τὴν ἐχαιρέτιζαν. Ὁ Πέτρος εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, καὶ αἱ γίδες ἔβοσκον ὀλίγον παρέκει ἀναμέσον τῶν θάμνων. Οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει τόσην αὐτοχίαν ἡ Χαΐδη. Ἄνεπνεε τὸν καθαρὸν ἀέρα, τὴν γλυκεῖαν εὐωδίαν τῶν ἀνθῶν καὶ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ δὲν ἐπεθύμει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μὲν πάντοτε ἐκεῖ ὅπου ἦτο. Ταιουτοτρόπως ἐπέρασαν πολλὰ ὥραν ἐφαίνετο πλέον εἰς τὴν Χαΐδην δι' αἱ κορυφαὶ τοῦ ὄρους εἶχον πρόσωπα καὶ ἀνταπέδιδον τὸ βλέμμα τῆς ὡς παλαιὰ φίλαι, ὅταν αἶφνης ἤκουσεν ἐπάνωθεν ὄξισαν καὶ δυντήν κραυγὴν. Ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἄνω καὶ εἶδε μεγάλον πτηνὸν μεγαλείτερον παρ' ὅτι εἶχε ποτὲ τῆς ἰδεῖ. Μὲ πτέρυγας ταυτωμένας ἔκαμνε κύκλους εἰς τὸν ἀέρα, μὲ ὀρμὴν ἀπεμακρύνετο καὶ πάλιν ἐπέστρεφε εἰς τὸ ἴδιον μέρος φωνάζον δυνατὰ καὶ διαπεραστικά.

«Πέτρε! Πέτρε!» ἔβηνα «Ἦλθεν ὁ ἀετὸς! Κύνταξε, κύτταξε!»

Ὁ Πέτρος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὸν ὕπνον του καὶ τὰ δύο παιδία παρτήρουν μὲ ἐνδιαφέρον τὸ μέγα πτηνόν, καθὼς ἀνέβαινεν ὑψηλότερα καὶ ἀκόμη ὑψηλότερα εἰς τὸν ἀέρα, ἕωσθ' ἐχάθη εἰς τὰ κυανὰ βάθη τοῦ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῆς ἀκροκορυφῆς τοῦ ὄρους.

«Διατί φωνάζει ἔτσι ὁ ἀετὸς;» εἶπεν ἡ Χαΐδη.

«Ἔτσι βέλει.» εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν. Ἡ Χαΐδη δὲν ἤξευρε τί ἔτρεχεν, ἀλλ' αἱ γίδες τὸ ἐνόησαν, διότι εὐθὺς ἤρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὸν Πέτρον καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἦσαν ὅλοι συνηγμένοι εἰς τὸ κατάφυτον χωράφιον.

Ἡ Χαΐδη ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν μαλακὴν χλόην καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον των, διότι εὗρισκε νέαν καὶ ἀπερίγραπτον εὐχαρίστησιν βλέπουσα τὰ ὠραία ἐκεῖνα πλάσματα παίζοντα μαζὺ τῶν ἡγαπημένων, καὶ αὐτὴ λοιπὸν ἐπήδη καὶ ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ καθὲν χωριστὰ, διότι ἕκαστον εἰ-

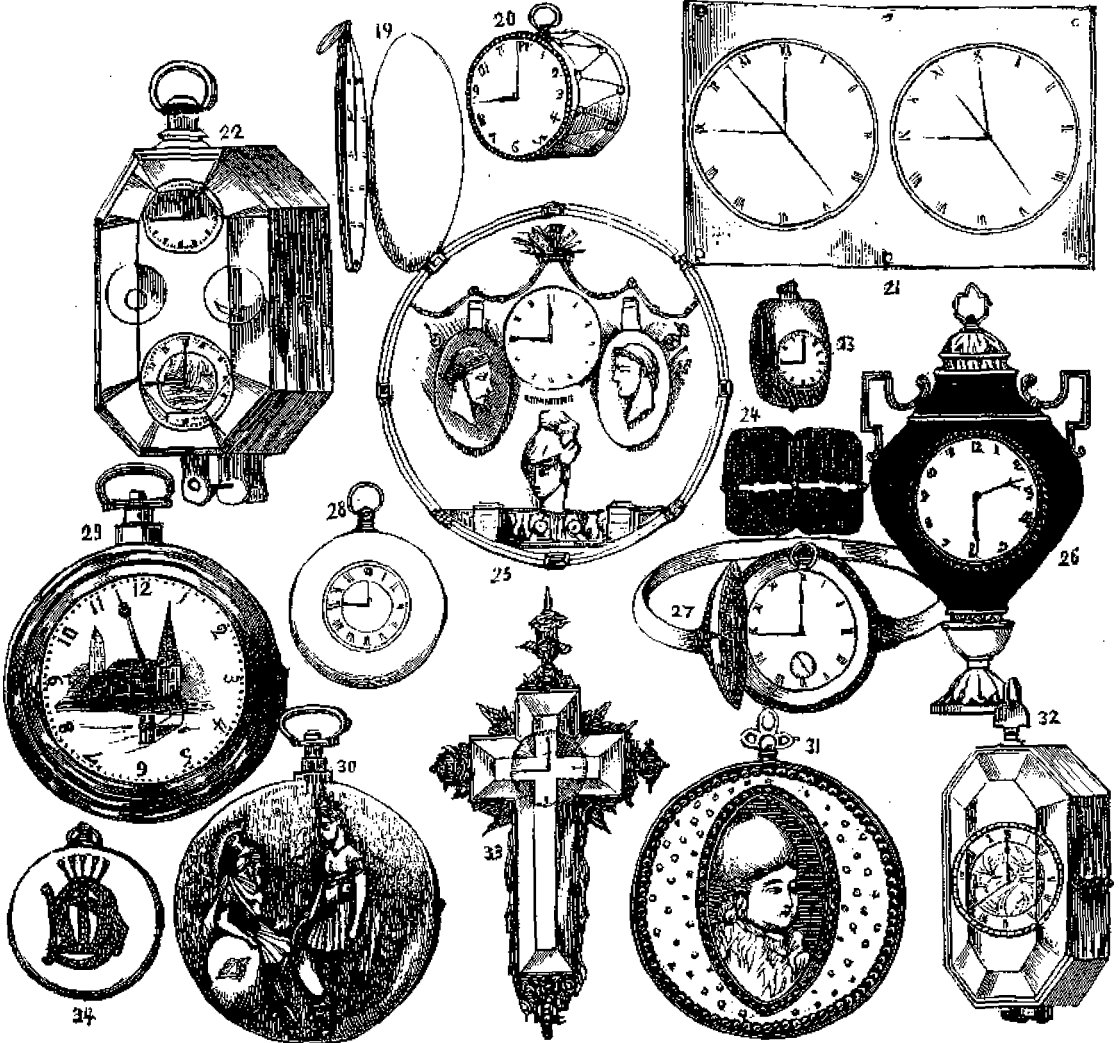
χεν ίδια χαρακτηριστικά και έφερετο και έφαινετο διαφορετικόν από τα άλλα.

Έν τῷ μεταξύ ὁ Πέτρος εἶχε στρώσει τραπέζι, δηλαδὴ εἶχε σχηματίσει τετράγωνον ἔπάνω εἰς τὴν χλόην μὲ τὰ δύο τεμάχια ψωμί καὶ τοὺς δύο θώλους τυρί καὶ εἰς τὸ μέσον εἶχε βάλει τὸ ποτήριον τῆς Χαίδης γεμάτον γάλα, τὸ ὁποῖον ἤμεξεν ἀπὸ τὴν μίαν γίδαν τοῦ πάππου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΟΛΟΓΙΑ.

(ἴδε προηγ. φύλλον)

Μαρία, ἡ Βασίλισσα τῶν Σκώτων εἶχεν ὠρολόγια μελαγχολικωτάτα ὄψους, λ. χ. νεκρακράθβατον κρυστάλλινον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο ἐφηρμοσμένος μηχανισμὸς ὠρολογίου* καὶ κρηνίον μὲ δρέπανον καὶ ἀμμορολόγιον κεχαραγμένα εἰς τὸ μέτωπον μεταξύ καλύβης καὶ

Περίεργα ὠρολόγια.

Ἡ Χαΐδη τὸ ἐπιθετικῶς διὰ μιᾶς καὶ ὁ Πέτρος κατὰ τὴν παραγγέλαιαν τοῦ πάππου τῆς τὸ ἐγέμισε πάλιν. Τότε ἡ Χαΐδη ἔκοψε μέρος ἀπὸ τὸ ψωμίον τῆς καὶ τὸ ἐτριψεν εἰς τὸ ποτήριον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον προσέφερεν εἰς τὸν Πέτρον.

«Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε πλέον* παρὲς το, Πέτρε.» τῷ λέγει. «Νὰ καὶ τὸ τυρί μου. Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω.» Ὁ Πέτρος τὴν ἐκύτταξε μὲ ἀνοιχτὸν στόμα. (ἀκολουθεῖ)

ἀνακτόρου, τὸ ὁποῖον ἐσήμαιναν ὅτι ὁ θάνατος δὲν χαρίζεται περισσότερον εἰς τοὺς πλουσίους παρὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ θερίζει ὅλους ἀνεξαιρέτως. Ταυῦτα ὠρολόγια ὑπῆρχον ὄχι ὀλίγα, ἀνομάζοντο δὲ «Memento mori.» (Ἐνθυμὸν τὸν θάνατον.) Ταυῦτων εἶναι τὸ ὄπ' ἀριθμὸν 7 εἰς τὸν πίνακα τοῦ προηγουμένου φύλλου* τοῦτο, καθὼς καὶ τὸ ὄπ' ἀριθμὸν 10, ἐν τῷ αὐτῷ πίνακι, παριστῶν νῆσσαν κρημαμένην ἀπὸ τὸν τράχηλον, εὑρίσκεται τώρα εἰς τὸ ἐν Σαουθ

Κένζικτον Μουσαίον τοῦ Λονδίνου. Ἐκεῖ ὑπάρχει ὡσαύτως ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 33 τοῦ προκειμένου πίνακος σταυρός.

νὰ ζητῆ ἐλεημοσύνην. Εἶχεν θμως πολλὴν κλίαν εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ ὁσάκις δὲν εἶχεν ἐργασίαν ἔστρεκε καὶ ἐζωγράφιζε μὲ κινωλίαν ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους διάφορα κτίρια τοῦ Λονδίνου, τὰ ὅποια τῷ ἤρασκον,

Ὁ μέλλον διδάσχημος Ἄγγλος ἀρχιτέκτων Ἰσαὰκ Οὐάτερ.

Ο ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

Τὸ μαῖρον καὶ ξεσχισμένον τοῦτο παιδίον ἦτο καπνοδοχοκαθαριστής εἰς τὸ Λονδίον πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Δὲν τοῦ ἤρασκον νὰ ἐμβαίη εἰς τὰς σκοτεινάς καὶ μαῦρας καπνοδόχους, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν ἄλλην τέχνην, καὶ ἐπρωτίμα νὰ κερδίῃ τὸ ψωμί του τοιοιτοτρόπως παρὰ

καὶ πρὸ πάντων, τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Μαρτίνου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολὺ. Μίαν ἡμέραν ἐνῷ κατεγίνετο οὕτω εἰς μίαν γωνίαν, κύριός τις ἐπέτρα ἀπ' ἐκεῖ εἰς μίαν ἀμαξαν, καὶ ἅμα τὸν εἶδεν ἐσταμάτησε τὴν ἀμαξαν καὶ τὸν παρετήρει. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν ἐφώναξ διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ παῖς ἐτρόμαξε, νομίζων διὰ τὰ τὸν τιμωρήσῃ, διότι ἐλέρωσε τὸν τοίχον.

Ὁ κύριος ὁμως τὸν καθυσήχασε καὶ ἀφοῦ ἔμαθε ποῦ ἐκαίητο, ὑπῆγε νὰ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ παῖς εἰργάζετο. Περὰ τούτου ἐπληροφόρηθη ὅτι τὸ παιδίον ἦτο ἐργατικὸν καὶ εὐπειθές, δὲν εἶχεν εἰ μὴ ἓν σφάλμα, ὅτι ἐγέμιζεν ὄλους τοὺς τοίχους μὲ τὴν ζωγραφικὴν του. Τότε ὁ κύριος ἐπρότεινε νὰ λάβῃ τὸν μικρὸν καπνοδοχοκαθαριστὴν καὶ νὰ τὸν σπουδάσῃ, ὅπως τὸν κάμῃ καλὸν ζωγράφον, πράγματι δὲ ἐξέτελεσε τὰς ὑποσχέσεις του καὶ ὁ μικρὸς προστατευόμενός του, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς ἐν Λονδίῳ σπουδὰς του, ἐπεσκέσθη τὴν Ρώμην, ἵνα σπουδάσῃ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐπέστρεψε τότε εἰς τὸ Λονδίον, ὅπου ταχέως ἔγεινε περίφημος διὰ τὰ ὠραία κίρια τὰ ὁποῖα ἐγχεδίαζε καὶ τὰ ὁποῖα σώζονται ἀκόμη. Ἐγεινε μέγας καὶ πλούσιος ἀλλ' οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὴν πρώτην ταπεινὴν του θέσιν, καὶ πάντοτε ἐστάθη καλὸς φίλος τῶν μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν. Τὸ ὄνομα τοῦ διαστήμου τούτου Ἀγγλοῦ ἀρχιτέκτονος εἶναι Ἰσαὰκ Οὐέαρ.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΠΟΧΗ.

Ἐν ἡρωϊκῶντο οἱ μικροὶ ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαί μου ποῖα εἶναι ἡ σπουδαιότατη ἐποχὴ τῆς ζωῆς, πιθανώτατα θὰ ἀπεκρίναντο, οἱ μὲν, «Ὅταν τελειώσῃ ὁ νέος τὸ Πανεπιστήμιον,» αἱ δὲ, «Ὅταν ὑπὸν ὀρεῦται μία κόρη καὶ ἔχει σπιτι ἰδικόν της,» ἀλλ' οὔτε ἡ μία ἀπόκρισις οὔτε ἡ ἄλλη εἶναι ἀκριβής.

Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰουδαίων μαθηθόμεν ὅτι τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας ἐνομιζέτο ἡ σπουδαιότατη ἐποχὴ τῆς ζωῆς. Ὁ παῖς μέχρι τῆς ἡλικίας αὐτῆς ὠνομιζέτο καὶ ἐθεωρεῖτο παιδίον, ἀμα ὁμως ἔκλειε τὸ δωδέκατον ἔτος, ὠνομιζέτο ἀνὴρ καὶ ἤρχιζε νὰ ἐκτελῇ χρέη ἀνδρός. Τότε ἤρχιζε νὰ μαθηθῇ τὴν τέχνην ἢ τὴν ἐπιτιμήν του, νὰ μελετᾷ τὰ ἱερὰ Βιβλία τῆς θρησκείας του καὶ νὰ τιμωρῆται ἐὰν παρέβαινε τινὰ τῶν νόμων τῆς λατρείας. Τότε ἐφόρει τὴν ἀνδρικήν ἐνδομασίαν καὶ ἐλάμβανε τὴν ἐπωνυμίαν, «Ὑιὸς τοῦ Νόμου,» καὶ τότε πρῶτον παρευρυσσετο εἰς τὴν μεγάλην ἐορτὴν ἐν Ἱεροσολύμοις. Κατὰ παράδοσιν τῶν Ἰουδαίων ὁ Μωϋσῆς ἦτο δώδεκα ἐτῶν ὅτε ἠρνήθη νὰ ὀνομαζέται υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραῶ, προτιμήσας νὰ ὑποφέρῃ ταλαιπωρίαν μὲ τὸ ἔθνος του κορὰ νὰ δοξάζεται ὡς Αἰγύπτιος. Ἐπίσης πιστεύεται ὅτι ὁ Σαμουὴλ ἦτο δωδεκαετής, ὅταν ἐφανερῶθη ὁ Θεὸς εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐφώνησε, καὶ ὅτι ὁ Ἰωσίας ἦτο τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὅταν πρῶτον τῷ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεὸς ἐν ὄνειρατι ὅτι θὰ γείνη καλὸς καὶ σοφὸς βασιλεὺς.

Καὶ εἶναι αξιοσημείωτον, ὅτι οἱ ἅγιοι Εὐαγγελισταί

δὲν ἀναφέρουν τίποτε περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μέχρι τῆς ἀνδρικής του ἡλικίας, εἰμὴ τὸ περιστατικὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνέβη κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ τῶν γονέων του, καὶ ἀφῆκε τὴν συζήτησιν τοῦ μὲ τοὺς διδασκάλους καὶ ἱσραεῖς, ἀμα τὸν ἐκάλεσαν ἡ Μήτηρ του· καὶ ὡς φαίνεται ἀναφέρεται ἡ τότε διαγωγή του ὡς προμήνομα τοῦ μετέπειτα χαρακτηρὸς του. Πόσον θεῖον, πόσον ὠραῖον τὸ παράδειγμα τῆς εὐπειθείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ παιδὸς Ἰησοῦ! Εἶθε νὰ τὸ ἔχγη πάντοτε ἐνώπιόν σας καὶ σεῖς μικροὶ μου φίλοι, καὶ νὰ προσπαθῆτε νὰ τὸ μιμῆσθε καθ' ἑκάστην.

Ἄλλ' ὄχι μόνον οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐγνώριζον τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐποχῆς μετὰ τὸ δωδέκατον ἔτος καὶ διὰ τοῦτο ἤρχιζον τότε νέα μαθήματα καὶ σωμασκήσεις, νέοι διδασκαλοὶ καὶ νέα παραγγέλματα περὶ τῶν τρόπων καὶ τῶν κινήσεων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς ἐν γένει. Καὶ εἶχον δικαίον, διότι ὅπως μορφωθῆ τότε ὁ νοῦς, ἡ καρδιά καὶ τὸ σῶμα οὕτω θὰ μείνουν εἰς ὄλον τὸν λοιπὸν βίον.

Περίφημός τις ζωγράφος εἶπεν ὅτι εἰκὼν παιδίου κατὰ τῶν δώδεκα ἐτῶν δὲν τῷ ὁμοιάζει, ἀφοῦ γείνη ἀνὴρ, εἰκὼν ὁμως παιδίου ἔστω καὶ ὀλίγον μόνον ἂνω τῶν δώδεκα ἐτῶν ἔχει τὸ ὕψος καὶ τοὺς χαρακτήρας καὶ ἐν γένει αὐτὴν τὸν τύπον, τὸν ὁποῖον θὰ ἔχῃ ἀφοῦ ἀνδρωθῆ καὶ τὸν ὁποῖον οὔτε αἱ ρυτίδες τοῦ γήρατος δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ κρύψουν ἢ νὰ μεταβάλουν. Οἱ ἱατροὶ ἐπίσης παραδέχονται ὅτι τὸ σῶμα λαμβάνει εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν τὸν ὀριστικὸν του τύπον, καὶ διάσημός τις παιδαγωγὸς ἔγραψεν εἰς ἓν σύγγραμμά του, «Ὁ βίος τοῦ ἀνδρὸς ὁμοιάζει πολὺ περισσώτερον μὲ τὸν βίον του ὅτι ἦτο παῖς εἰς τὸ σχολαῖον, ἢ μὲ τὸν βίον του, ὅτε ἠκολούθει τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ πανεπιστήμιον.»

Εἰς τὴν Σουηδίαν, μίαν φορὰν, παῖς δωδεκαετής ἔπεσεν ἀπὸ ὑψηλὸν παράθυρον καὶ ἐτύπησε βρέως ὁμως οὔτε κἀν φωνὴν τοῦ ἐξέφυγε, ἀλλὰ συνέσφιγξε τοὺς ὀδόντας του καὶ ὑπέφερεν ἐν σιγῇ τοὺς φρικτοὺς ἐκείνους πόνους. Ὁ Βασιλεὺς Γουστάβος Ἀδόλφος ἔτυχε νὰ ἴδῃ τὸ συμβάν καὶ ἐθαύμασε τὴν σεαρχατικὴν καρτερίαν τοῦ μικροῦ ἡρώου· «Αὐτὸς ὁ παῖς,» εἶπε, «θὰ γείνη ἐξαιρεσὺς ἀνὴρ.» Πραγματικῶς δὲ ἠλθθευσαν οἱ λόγοι του, διότι ὁ παῖς ἐκεῖνος ἔγεινεν ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς Βάουερ.

Ἄλλοτε πάλιν, Γερμανόπαῖς καθήμενος πλησίον τοῦ παραθύρου ἀνεγίνωσκε μὲ ἐνδιαφέρον μυθιστόρημά τι Αἰφνης διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν. «Τοῦτο δὲν πάει!» ἀνεφώνησεν. «Αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα μοῦ

ἐπῆρε τὸν νοῦν μου! μὲ κάμνει ἄνω κάτω! Δὲν ἤμπορῶ νὰ μελετήσω ἐξ αἰτίας του. Ἐξω λοιπόν! καὶ μὲ τούτο πετᾷ τὸ βιβλίον ἐξω εἰς τὸν ποταμὸν, Ὁ παῖς οὗτος ἦτον ὁ Φίχτε, ὁ μέγας ἐκεῖνος φιλόσοφος τῆς Γερμανίας.

Αὐτὰ εἶναι ὀλίγα μόνον παραδείγματα, ὅπως ἐννοήσετε ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου μορφώνεται ἐνωρίς, πρὶν ἀκόμη ἀφήσῃ τις τὰ παιδικὰ του ἐνδύματα καὶ παιγνίδια. Πόσον σπουδαία λοιπόν ἡ ἐποχὴ αὕτη τῆς ζωῆς!

Οἱ σιδηρουργοὶ ἐκκενοῦν τὸν ρευστὸν σιδηρὸν εἰς μῆτρας ἀπὸ ὑγρὰν ἄμμον, ὅπου μένει ἐνωσίου κρούσῃ καὶ λάθῃ τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ. Αἱ πρῶται ὅμως στιγμῆ, ἀφοῦ ἐγγίσῃ τὴν ἄμμον ὁ σιδηρὸς εἶναι αἱ σπυδαίσταται, διότι

τότε εὐθὺς λαμβάνει τὸ σχῆμα τῆς μῆτρας. Τὸ ἐπίλοιπον τοῦ καιροῦ χρησιμεύει ὡς σκληρὸν τὸν σιδηρὸν, ὄχι ὅμως ὅπως ἀλλάτῃ τὸ σχῆμά του. Ἄκριβῶς αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἡ ζωὴ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἶναι ἡ μήτρα εἰς τὴν ὁποῖαν μορφώνεται ἡ ψυχὴ καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμα,

τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τὰ δὲ πρῶτα ἔτη ἀφοῦ πλέν ἀρχίσῃ τὸ παιδίον νὰ σκέπτηται, νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ μόνον του περὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ νὰ ἐκλέγῃ μεταξὺ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἰδίας εὐχαριστήσεως, — τὰ πρῶτα ταῦτα ἔτη περισσύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λοιπὰ κάμνουν τὸν ἄνδρα ἢ τὴν γυναῖκα ὁποῖος ἢ ὁποῖα εἶναι.

Φίλιπποι ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαί, δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα νὰ μορφώσῃτε χαρακτῆρα ἐντιμὸν, ἐνάρετον καὶ θεοσεβῆ, καὶ μὴ ἐλπίσητε ἐπι μόνου καὶ ἀδούθητοι θὰ δυνήθητε νὰ τὸ ἐπιτύχητε. Ἰαπωνίως λοιπὸν ζητεῖτε καθ' ἑκάστην τὴν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ προσπαθεῖτε νὰ μιμηθεῖτε τὸ ἅγιον Αὐτοῦ παραδειγμα, ἀποστρεφόμενοι τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀδι-

κίαν καὶ σκοποῦντες πάντοτε τὸ ἀληθὲς καὶ ἐντιμὸν καὶ ὀφηλὸν.

Πρώμα, Μαθήματα.

Πόσον παράδοξον θὰ εἶεν ἐφάνετο, μικροῖ μου ἀναγνώσται ἐάν εὑρίσκατε ποτὲ τὴν μητέραν σας ἐνησυχολημένην ὅπως ἡ Βερμανίς, ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι! Ἦώς! Μία μητέρα νὰ διδάσῃ τὸ παιδίον τῆς, τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν τὸ πολὺ, πολὺ, νὰ καπιῖζῃ! Καὶ ὅμως ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν εἶναι τῆς φαντασίας· ὁ κύριος, ὅστις τὴν ἔκαμε, τὴν ἔκαμεν ἐκ φύσεως, καθὼς καὶ πολλὰς ἄλλας, αἱ ὁποῖαι παριστοῦν Βερμανίδας, νέας καὶ ὑπανδρευμένας μὲ τὸ τσιγάρον εἰς τὸ στόμα, μητέρες εἰς τὸ θέατρον μὲ τὰ μικρὰ των παρὰ τοὺς πόδας

Βερμανίς μήτηρ διδάσκουσα τὸ τέκνον τῆς νὰ καπιῖζῃ.

των, καὶ διαφόρους ἄλλας σημεῖους τοῦ αἰκογενειακοῦ βίου τῆς Βερμανίας, τὴν ὁποῖαν εἶς περιέγραφα εἰς τὸ προπαρελθὸν φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν. Αὐτὰ, ὅμως καὶ χειρότερα ἀκόμη συμβαίνουν ἐκεῖ ὅπου αἱ μητέρες δὲν γνωρίζουν τὸ εὐαγγέλιον, διότι ὄχι μόνον τὰ παιδιά των δὲν ἤξεύρουσαν νὰ ἀναθρέψουν ὅπως πρέπει, ἀλλ' οὕτως

τὸν ἑαυτὸν των νὰ διορθώσουν.

Τὸ μητρικὸν παραδειγμα ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὰ τέκνα, πρὸς καλὸν ἢ κακὸν ἔτι καὶ πέρα τῆς παρούσης ζωῆς· τούτου ἕνεκα ὅταν αἱ μητέρες ἦναι εὐσεβεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μορφώνουν εὐσεβῆ καὶ ὑπήκοα τέκνα, ἐνῶ ὅταν ἦναι κακαὶ, ἀποστέλλουν εἰς τὴν κοινωνίαν ἄνδρας καὶ γυναῖκας κακοῦς. Πρὸς ἕκαστην λοιπὸν μητέρα πῶς ὁμιλεῖτε καὶ πῶς φέρεσθε, διότι τὸ παραδειγμα σας θὰ μιμηθῶσι τὰ τέκνα σας, εἴτε πρὸς καλὸν εἴτε πρὸς κακόν.

ΙΖΟΚΙΛΙΑ.

— Διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τὸ Πάσχα συνέπεσαν ἐφέτος μετὰ τὴν ἀργότεραν ἡμερομηνίαν, γὰρ τὴν ἵσταν δύνανται νὰ ἑορτασθῇ ἢ Ἀνάστασις, ἥτοι τὴν 25ην Ἀπριλίου, δεῖτε συμμορφῶνται μετὰ τὸν κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, ἵνα εἴτε ὀρῖζει νὰ ἑορτάζηται τὸ Πάσχα τῆς πρώτης Κυριακῆς μετὰ τὴν Πανσέληνον, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν 21 Μαρτίου, ὥστε ἢ Ἀνάστασις δὲν δύναται νὰ συμβῇ ἀργότερον τῆς 25ης Ἀπριλίου, οὔτε πρὸ τῆς 22ας Μαρτίου. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον τὸ Πάσχα ἑορτάσθη τελευταίον τὴν 25ην Ἀπριλίου πρὸ 182 ἐτῶν, δηλαδὴ κατὰ τὸ 1834, δὲν θὰ συμβῆσῃ δὲ πάλιν μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην πρὸ τοῦ ἔτους 1943.

— Γαλλικὸν παιδαγωγικὸν περιοδικὸν ἐπρότεινε τὸ ἐξῆς ὡς θέμα ἐκθέσεως εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν Διδασκαλείων, «Ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἀνακαλύπτει λωποδύτην εἰσερχόμενον κρυφῶς εἰς οἶκον» ἀρεχεῖ νὰ τὸν συλλάβῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς ὀμῆς του σκοπιάται καὶ πίπτει εἰς τὸν ποταμὸν. Ὁ λωποδύτης ἀμέσως τρέχει πρὸς βοήθειάν του καὶ τὸν σώζει, Ποῖον, τῶρα εἶναι τὸ χρέος τοῦ κλητῆρος, νὰ καταμνησθῇ τὸν λωποδύτην, ἢ οὐκ; Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, εἰς μαθητῆς, τοῦ ὁποίου δημοσιεύεται ὀλοκλήρως ἢ ἐκθετικὸς φθάσει εἰς τὸ ἐξῆς συμπέρασμα — «Θὰ μὲ ἐρωτήσητε, τώρα, τί ἔκαμεν ὁ κλητὴρ, Ἰποθέσετε βεβαίως ὅτι ἐξ ἐγγνωμοσύνης δὲν κατήγγειλε τὸν λωποδύτην, ὅστις τὸν ἔσωσεν. Ὑδὲλλως! διότι οὕτω πράττων θὰ παρέβαινε τὸ καθήκον του δεῖ. Ἀπ' ἐναντίας, τὸν κατήγγειλε δεῖ, — ἀπαξ διὰ τὸ ἔγκλημά του, καὶ δευτέραν φοράν διὰ πρᾶξιν ἠρωτικῆν, ὡς σώσαντα τὴν ζωὴν ἀντιπροσώπου τῆς ἀστικῆς ἐξουσίας. Ἐκαστος δύναται νὰ συμπεράνῃ ὅτι τὰ δύο ταῦτα γεγονότα παρουσιασθέντα ὁμοῦ εἰς τὸν δικαστὴν ἐπέφεραν τὴν ἀθώωσιν τοῦ λωποδύτου!»

— Ὁρατὸν ἔθιμον τῶν βοσκῶν τῆς Ἑλβετίας! Καθ' ἣν στιγμὴν δόει ὁ ἥλιος, ὁ βοσκός, ὅστις εὐρίσκειται εἰς τὴν ὕψη* λοτάτην κορυφὴν τοῦ ὄρους, σαλπίζει διὰ τῆς κερατίνης τοῦ σάλπιγγος, «Δοξασθῆτω Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς!» Παρεῶς ἐξ ἑλίων τῶν χαμηλοτέρων κορυφῶν, φαρμάγγων, κρημνῶν καὶ κοιλάδων ἀναποκρίνονται αἱ κερατίναι τῶν συντρόφων του, «Δοξασθῆτω ὁ Κύριος!» Τοῦτο διαρκεῖ περίπου ἕν τέταρτον τῆς ὥρας, μετὰ τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν βοσκῶν, κλίνων τὸ γόνυ του ἀναπέμπει ἀσκεπῆ καὶ ἐν σιγῇ τὴν ἑσπερινὴν του προσευχὴν. Ἀφοῦ παρέλθουν οὕτω στιγμαί τινες, ὁ πρῶτος βοσκὸς λαμβάνει πάλιν τὴν κερατίνην του καὶ σαλπίζει, «Καλὴ νύκτα!» πανταχόθεν δὲ ἀντηχίεται πάλιν ἢ «Καλὴ νύκτα,» ἑωσὺ ἀποδώσῃ ἕκαστος τὸν ἀποχαιρετισμὸν, καὶ σιγῇ τότε ἐπιπαρατεῖ ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ ὄρους.

— Κάποιος Σαχαροπλάστης ἐπιχειρηματίας τῆς Ἰνδιάνης μιάς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐπένοησε πρωτοφανῆ τρόπον τοῦ νὰ ἐλκύσῃ πελάτας εἰς τὸ κατάστημά του. Ἐδημοσίευσεν πρὸ καιροῦ ὅτι ἐπιτρέπεται εἰς ὁποιονδήποτε, ἐπὶ πληρωμῇ ἑνὸς φράγκου, νὰ φάγῃ ὅσον ἤμπορᾷ ἀπὸ κάθε εἶδος γλυκόματος, Σαχαράτων κτλ. εἰς τὸ Σαχαροπλάστειον. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κρύψῃ τις τίποτε, ἵνα τὸ φάγῃ ὑστερον, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ φάγῃ ὅσον ἤθελεν, ἐνῶ ἔμενεν εἰς τὸ Σαχαροπλάστειον. Ἡ εἰδοποίησις αὕτη ἔφερον ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Σαχαροπλάστειον τοῦτο, καὶ λέγεται ὅτι ὁ Σαχαροπλάστης ἐδίπλασισε τὰ κέρδη του, διότι ἔκαμε καλὸν

ὑπολογισμὸν, παρατηρήσας, ὅτι ὀλίγοι μόνον δύνανται νὰ φάγουν διὰ μᾶς περισσότερον ἀπὸ ἑνὸς φράγκου Σαχαράτων!

— Οἱ Παιδοὶ, φύλη τῶν Ἀδοχθάνων τῆς Ἀμερικῆς, ἔχουν κυριακάτικας ἰδέας περὶ ἀστρονομίας. Πιστεύουν ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ, ἢ σελήνη ἢ σύζυγος του καὶ τὰ ἄστρα παιδιὰ των. Τὰ παιδιὰ φοβοῦνται καὶ ἐντρέπονται τὸν πατέρα των ὥστε ὅμα ἐμφανισθῆ τρέχουν εὐθὺς καὶ κρύπτονται, τὸ ἑσπέρας ὅμως, ἀφοῦ αὐτοὶ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ, ἐξέρχονται πάλιν, τότε μετὰ τὴν μητέρα των καὶ τότε μόνα των!

— Ἰσχύει ἑταίρια εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην, ἥτις ὀνομάζεται «ἑταίρια πρὸς ἐμπόδιον τῆς κακῆς μεταχειρίσεως τῶν παιδίων.» Τὸ ὄνομά τῆς ἐξηγεῖ τὸν σκοπὸν τῆς. Προστατεῖ διὰ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἄλλον προστάτην, τὰ πτωχὰ τοῦ ὄρφου, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν γονεὺς ἢ οἰκίαν ἢ φίλους, τὰ ἀτυχῆ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἐκλείπησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των ὑπὸ κακῶν ἀνθρώπων, τὰ ἔχοντα γονεῖς μεθυστοὺς καὶ κακοήθεις, ἅτινα ἀνατρέφονται ἐν μέσῳ τῆς κακίας καὶ ἀπανθρωπίας. Ὅλα τὰ τοιαῦτα τὰ περιουσιάζει ἡ εὐεργετικὴ αὕτη ἑταίρια, τὰ τοποθετεῖ εἰς καταστήματα ὅπου τρέφονται, ἐνδίδονται καὶ διδάσκονται γράμματα, καὶ τέχνας, πρὸ πάντων δὲ τὸ Εὐαγγέλιον, ὥστε δταν ἐξέλθουν ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἴναι καλοὶ καὶ χρήσιμοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Πολλὰ παιδιὰ προστατευθέντα ὑπὸ τῆς ἑταίριας αὐτῆς υιοθετοῦνται ὑπὸ καλῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τέκνα ἄλλα πάλιν εὐρίσκουν καλὰς θέσεις ὡς ὑπηρεταὶ καὶ ὑπηρετρίαι εἰς τὴν ἐσχόλῃν, ὅπου ἐνδυναμίζονται μετὰ τὴν καλὴν τροφὴν καὶ τὸν καλὸν ἀέρα, ἄλλα γίνονται τεχνίται, καὶ οὕτω καθεζῆς. Ἡ φιλανθρωπικὴ αὕτη ἑταίρια συντηρεῖται ὑπὸ τῶν συνεισφορῶν τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλανθρώπων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον τὰ χρήματά των δίδουν, ἀλλὰ καὶ ἐνδύματα, ὑποδήματα, ἀσπρόρουχα καὶ τὰ τοιαῦτα ὅπως οἰκονομηθῶσι τὰ ἄπορα καὶ ἡμίγυμνα ἐκεῖνα παιδιὰ τὰ ὁποῖα προστατεύουν.

— Ὑκνηρὸς τις, ὅστις ἔπαυχε δυσψαφίαν, ἔκλασε τὴν ἀτυχίαν του καὶ ἐμακάριζεν ἕνα φίλον του διὰ τὴν εὐρωστίαν του «Δὲν μου λέγεις, τί τρῶγεις καὶ φαίνεσαι τόσο ὑγιὲς καὶ εὐρωστος;» τῷ λέγει «

Ἐτρώγω καρπούς.» εἶπεν ὁ φίλος του. «Καρπούς! Τί καρπούς;» «Τοὺς καρπούς τῆς ἐπιμελείας, φίλε μου, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε με ἐνοχλεῖ κακὴ χώνευσις!»

— Ἐὰν ἐκτελῶμεν πάντοτε τὰ καθήκοντα τῆς παροῦσης στιγμῆς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συσσωρευθῶσιν ὀπίω μας χρεῖα ἀνεκπλήρωτα.

— «Ἡ πηγὴ τῆς γλώσσης,» εἶπεν ὁ Πυθαγόρας, εἶναι χειροτέρα τῆς πηγῆς τοῦ βίφους, διότι αὕτη μὲν βλάπτει τὸ σῶμα, ἐκείνη δὲ τὸ πνεῦμα, τὴν ψυχὴν.»

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ, ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος εἶναι ὁ τελευταῖος προφήτης ὅστις προεῖπε τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ;
2. Ἐν τῷ τελευταίῳ κεφαλαίῳ τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας τοῦ ποῖαν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ ἐννοεῖ.
3. Πότε ἤμασεν ὁ Προφήτης οὗτος;